

Fricska az 1968-as forradalmi hitvallás dogmatistáinak

2016 február 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Az akkori burzsoá gyerekek és tettestársaik jókora politikai vereséget szenvedtek, de későbbi „kulturális forradalmuk” az egyetemekről gömböcként kigurulva elárasztotta az elszaporodó médiafelületeket.

Szabadság, egyenlőség, bevándorlás? E címmel jelent meg Párizsban nemrég Jean-Claude Barreau könyve, melyben a nyolcvanas éveit taposó esszéista és közéleti ember igen szellemesen fricskázta orron a szabadság, egyenlőség és a francia forradalom hitvallását: szabadság, egyenlőség, testvériség. A könyv, de szerzőjének életműve is ékes bizonyíték arra, hogy időben figyelmeztették a francia politikai elitet és a közvéleményt a muszlim bevándorlás, az esztelen befogadás veszélyeire, de az eredmény falra hányt borsó – képletesen és szó szerint is. A hatszögű állam – hasonlóan másokhoz – e tekintetben sem látta el alapvető feladatát. Nem engedték neki.

Barreau-nak mozgalmas élet jutott. Katolikus lelkipásztor és az utcagyerekek nevelője volt, de VI. Pál pápának a papok cölibátusáról kiadott enciklikája ellen, valamint a fogamzásgátlás engedélyezése miatt tiltakozva kilépett, és családot alapított. Aztán évtizedeken át írta mozgósító erejű könyveit, regényeit. A mostani könyve már a negyvenharmadik. Jézus Krisztus üzenetéről szóló művét, Az örömhír címűt kétszer is kiadták Magyarországon, még a rendszerváltoztatás előtt. Könyveinek mindig árulkodó címet adott, mint például Az imádkozás és a drog (1974), A bevándorlásról általában és a francia nemzetről különösen (1992), Franciaország el fog tenni? (1997), A láthatatlan államcsíny (2000), Az istenek nem egyenlők (2001), Káosz – nemzet nélkül (2012). Írásaival felrázni szeretné a fásult közvéleményt, akárcsak példaképei: Georges Bernanos és Francois Mauriac. Barreau képességeire a politika is felfigyelt: előbb Francois Mitterrand, majd Charles Pasqua jobboldali belügyminiszter bevándorlásügyi tanácsadója lett. 1989-ben a Nemzetközi Bevándorlási Hivatal elnöke volt, de foglalkozott a francia népességstatisztikával is. Szerinte a demográfiai erőt civilizációs motor. Hivatásának tekintette a bevándorlóáradat mederben tartását. Mindhiába. Pörös száját azonban nem fogta be: 1991-ben könyvet jelentetett meg Az iszlámról általában és a modern világról különösen címmel, amelyben beszámol a bevándoroltatás okozta társadalmi gondokról. Többek közt azt írta, hogy ez a vallás bezárja a nőt, és elzárkózik az emberi jogok érvényesítése előtt is. A tabu döntő könyve miatt nem késett a megtorlás: Mitterrand szociális és integrációs ügyekért felelős minisztere, Jean-Louis Bianco eltávolította állásából.

Lehet valakit kirúgni egy könyvért Voltaire és Rousseau országában? Igen, amint Jean-Claude Barreau példája is mutatja. Amit nem lehetett megtenni régebben – mondjuk Charles de Gaulle elnökségének a végéig –, az lehetővé vált később, amikor eladósodott az ország, amikor a vállalati és befektető mágusok érdeke felülírta az ország hosszú távú érdekeit, és amikor kötelezően tekintettel kellett lenni az arab követségek érzékenységére. A lakosságtól eközben az újszerű demokrácia fogyasztásbűvítéssel vásárolta meg az átmeneti békét. „Nincs semmilyen, a bevándorlással kapcsolatos politikánk” – nyilatkozta Barreau a Le Figaro február 5-i számában, a könyve megjelenése alkalmából készített interjúban. Elmondta, hogy már a nyolcvanas-kilencvenes évek fordulóján, a hivatali idején, évente százezernyi tartózkodási engedélyt adott ki. Természetesen ő sem bevándorlásellenes, sőt lehetségesnek tartotta a befogadó és a befogadott számára is a boldog együttélést. Ennek viszont két feltétele volt: egyrészt a bevándorlás folyójának gazdagítania kell a nemzeti folyamot, és nem árvízként előntenie a termőföldeket, másrészt a bejövőnek el kell sajátítania a francia nemzeti kultúra alapjait.

Arra a kérdésre, hogy a Charles de Gaulle utáni kormányok miért voltak eszköztelenek az ijesztő méretű bevándorlással szemben, Barreau szerint a '68-as hajcihő a válasz. Az akkori burzsoá gyerekek és tettestársaik jókora politikai vereséget szenvedtek, de későbbi „kulturális forradalmuk” az egyetemekről gömböcként kigurulva elárasztotta az elszaporodó médiafelületeket. A magazinokban és tévéstúdiókban futtatott celebjeik pocakos főszerkesztők, kockahasú tréningvezetők, magakellető médiaguruk lettek. Némelyikükkel keljfeljancsit lehetett játszani az EU parlamentjében. Világ proletárjai, egyesüljetek! helyett Tilos a tiltás! lett a menő szlogen. Míg azonban a munkásosztály hazai volt, a munka pedig integráló hatású, az új baloldal által kultikussá pingált bevándorló viszont internacionális jelenség, aki ugyan hadilábon áll a munkával, de jelenlétével tagadja az avas nemzeti identitást.

A mai Európa bürokratikus vezetéséről Barreau lefegyverző egyszerűséggel beszél: asszimilálni, célt adni csak egy nemzet képes és nem az absztrakt Európa. „Az EU rejtett célja – jelenti ki vabank vakmerőséggel –, hogy tönkre tegye a nemzeteit.” A cél fellengzős szavakkal palástolt: nyitottság, egyetemesség, haladás, a másság tisztelete – egészen a teljes önfeledésig. A kritikus tekintet azonnal észreveheti az ördög patáját a paraván alján. A Hollande elnök által kitalált új francia régiókat egy gyerekek számára népszerűsítő brosúrában ez áll: „Az Európai Unió az

Egyesült Államok szövetségi rendszerének átültetése a kontinensünkre. Az államok régiói egy nagy országba, Európába egyesülnek." A központosított állam kivételes szerepét tekintve a történelmükben, a nagy államok közül Franciaország a legfenyegetettebb. Ha bebizonyosodik, hogy az állam központja nem Párizs, hanem Brüsszel, akkor miért tartanak össze a franciák? A felülről jövő és a médiából gerjesztett dezintegrációs légkörben nem csoda, ha a bevándoroltak másodgenerációja a radikális iszlámban talál önmagára.

Az „irányadó gondolkodók” a laicitás dogmáját évtizedek óta sulykolva módszeresen szűkítették a kereszténység lelki rezervátumát. Mostanság azonban a moralizáló újbaloldal a laicitás helyett a sokféleségben (diversité) találta meg a közbeszéd terét alakító varázspálcáját. Igazságtalan – rebegik – azt kérni a bevándorlótól, hogy mondjon le a szokásairól, de a telebeszélte fej? „bennszülött?” viszont ugyanezt elvárnák. Ugye, hogy az okosabb hallgat? Különben is a bevándorlók a testvéreink – és dobjunk vissza kenyérrel.

S. Király Béla - *A szerző politológus*

www.magyaridok.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lajk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló